

Taka Tuka

– imbatça · 24 Kasım 2017

taka tuka...

Ben çürümeden önce bir sürü dostum ve düşlerim vardı, her şeye rağmen pişman değildim ama yine de bazen “bir gün gelir yüzer miyim ben yine” diye düşünmediğim seyir günüm olmadı. Tüm düşlerim yalan mıydı ey Tanrım, çok yalnızım çürüyorum yavaş yavaş...Hatırlıyorum da, tenim maviliklerle tanışmadan önce gerdeğe girecek damat misali sırtım sıvazlanıp bir güzel süslemişlerdi beni e ne de olsa güvertem ve gövdemdeki kıvrımlarımın sabırsızlığına o güne dek ne bir su serpintisi ne de hırçınlığında bir dalga değmemişti evelallah. Nezaketen de olsa yüzme bilip bilmediğimi, midemin deniz tutup tutmadığını bile sormamışlardı bana ama olsun o şımarıklığın verdiği öz güvenle biliyordum ki beyaz saçlı, lacivert mizaçlı prensesleri dalgalarındaki her zerreden öpüp geçecektim.Sıra adımı koymaya geldiğinde yetişkinlerin kart sesli düşünce kalabalıklarının içinden tiz ve yalvar yakarış ses tonuyla burnu ile üst dudağı arasında sümük dokuyan bir kız çocuğunun “adı taka tuka olsun n’oolur” diye çınlayıcı sesi yardı kalabalığı tam ortasından. Kısa bir sessizliğin ardından alaycı gülüşmelerin neticesinde ufaklığın fikri kabul gördü ve adım o gün itibarıyla taka tuka olmuştu.Heyecanlı değildim desem de yalandı ve nihayetinde artık tenim tuzlu ve ıslaktı. Sahibim aza kanaat getiren cinsten şükretmesini bilen yaşlı bir balıkçıydı. Boy boy torunları vardı ve sefer harici gündüzlerim de gün boyu üzerimde güler oynarlardı. Geceleri ise hele bir de ay tabak gibi servis ettiyse kendini değmeyin keyfime. Önce yakamozlara oynasır sonra da birbirlerimize sımsıkı sarılarak mışıl mışıl uyurduk.Sefer günleri gün doğmadan ben güne doğardım ve alınma sürülen rastgele dilekleri, bereket duaları eşliğinde dostlarımla “vira bismillah” der yüzer, yüzdürürdük hayallerimizi en mavisinden denizlere.Ağlarımızı savurma telaşımız yüreğimiz kadar turkuaz olurdu ahh bir de balıklar etmezlerse naz o zaman düğün dernek olurdu bize yediğimiz her ayaz. Güvertemin parfümü olurdu kokusunda balıklar, misafirimiz, yoldaşımız olurdu şımarıklığında martılar ve kemeçesi, bağlamasıyla her dilden türküler geçidi olurdu seferlerimizdeki eve dönüş zarafeti.....Yıllar yılları takip ediyordu ve zaman altımdan geçen sular kadar hızlı ve acımasız akıyordu takvimlerden. Kolay değil nice fırtınalara yıllar boyu göğüs germiştim, aş olmuştum gölgesinde aç bedenlere, aşk olmuştum sıcaklığında dost yüreklere. Rahmetli sahibim sizlere ömür çok iyi bir insandı denizler onu o denizleri bağrına bassa da nefesi sayılıydı ve beni evlatlarından ayırmazdı desem abartmış olmam inanın.Torunlar da büyüdükçe çoğaldılar, döküldüler hayatın onlara rehberlik ettiği kavgalara ve onlar büyüdükçe de ihtiyarlayan bedenimde ben de yavaş yavaş küçülmeye başlamıştım. Çaresi yoktu elbet ağrıyan omurgalarımın ve maalesef kaderimdi ahşap bir yalnızlığa titreyen ellerimi uzatmak. Hiç unutmam çürümeye yüz tutmuş sırtımı dayamadan kumsallara yosunlaşmış ruhum ile tuzundan, iyotundan içime hırıltılı son bir nefes çekerek elveda misali gözümünden bir yaş damla karışmıştı maviliklere ve o gece doğması gereken ay doğmamıştı, yıldızlar kayıptı ve hatta sular kendi içlerine öyle çekilmişlerdi ki bana hissettirmeseler de anlıyordum ben hastaydım onlar ise yasta.Ve bir zaman sonra, artık gündüzleri martılar, geceleri de sarhoşlar tünüyordu kırışmış, çatlamış tuzlu tenime.

Kabullenmek zor olsa da yreğimde tıp kı bedenim gibi zamanla parçalara ayrılmıştı ve her parçada ayrı bir hüzün ve ayrı mutluluk dolu anılarla gömülmüşüm kumsallara...ilhanaşıcıkasımikibinonyedi